

"מיכתב מאברהם לאברהם" — צעיר בן 17, שנה ומשהו לפני הגיוס, שפך את ליבו במיכתב לרונן בר, גם הוא בן אותו הגיל

המיכתב שהגיע אלי דורש פירסום. אין בו חידושים מרעישים, ואפשר לזהות בו מה ושם את חתימות הגיל של כותבו. הוא נותן ביטוי למי שעדיין לא הוקמה להם

שדולה בכנסת, למי שאמורים לייצג את מדינתנו בקהילה עם האינתיפאדה. בעלה המיכתב, תלמיד י"א, כותב מרחשי ליבו המפרפר. המכתב מובא כלשונו.

עת סרוסטי, העולם הזה

על המיכתב הזה אינני חותם בשמי. יש מנגנונים במדינה שלנו, הדואגים לרפוק את כל מי שיש להם אומץ להגיד. עינו של האח הגרול פקר חג, ומנגנון החושך ממשיך לפתוח תיקים על השמאלנים, המפגינים, החושי בים ושאר יפיהנפס.

אני שביעטט ואני מפחד. אתמול קיבלתי צו ראשון מהצבא. בעוד שנה ומשהו ילבישו עלי מדים, יתנו לי נ"ל וישלחו גם אותי ל"פעור לוח יוזמות" כשכס.

אני לא מפחד עליהם, על הפלסטיינים. אני מרחם על עצמי. אני מפחד שפתאום אצטרך להוכיח את כל הערבים, שעליהם התחנכתי בבית הספר. להיות בן-אדם פאראאכסלאנס, יהודי, וזה באמת נורא חשוב. אני מפחד להיורד כח שלא הקשבתי מספיק בשיעור, כשי המורה לימדה אותנו שלהיות ילדים רעים זה לא יפה, ושהמנהל ייתן לנו עונש.

אני מפחד לירות בגללים של ילדים, כי אני גבוה והם קטנים ואפשר בטעות לפספס.

אני מפחד שגם השטן הקטן שלי ייצא החוצה כרגע של קריזה, בצורת מטח כדורי-גומי.

אני מפחד להיווכח כמה קל לגנות מרחוק את חיילי גיבעתי, שהיכו עצמיים, וכמה זה נראה אנושי מקרוב.

שמירר-החינוך לא אישר להריץ תוכנית מסויימות לנוער, מפני שטען שהן מדרגיות מדי. גם גופים שונים, שפעלו למען דריקום, נזרקו החוצה בגלל "קיצוניות-יתר".

הייתי רגיל ופתאום, בעוד שנה ומישהו, אני אצטרך להחליט אם להעניק למישהו את חייו או לא. פתאום, בעוד שנה ומשהו, אני אצטרך לשמור על ההומניות המפורסמת של מדינת-היהודים בתוך גיא-ההריגה.

שמעתי סיפורים מהחיילים משם, על תינוקות שפוכי-עיניים ונערים זכריים, על גלילי כדורי-הגומי, שהכילו ב-נוסף לגומי גם זכוכיות ומסמרים. רי-שוב, הדברים האלה נראים לי אנושיים מאוד, וזה רק מגביר את הפחד. כל אחד המגיע לשם חוזר אחרת — ואני חייב לשאול: מה קיבינימאט אנחנו עושים שם?

אולם, כוכור, אני בן 17 ולא יותר, ואין זה מתפקידי להציע פיתרונות קוסמופוליטיים לבעיות איזורנו. אני פשוט רואה לעצמי.

לעצמי כאדם, שצריך לעמוד מול אדם, או, אם תרצו, כיהודי אתאיסט, העומד מול ערכי אבותיו.

מבולבל. קשה לי להכריע. אולם בי-סופו של דבר נראה לי שאלך לכלא,

"ואני רק בן 17!"

ובלבד שלא אלך לשם, לסיוט הכיבוש. ובעולותי אני מצרף כאן שיר, שגיי-ליתי באחד האמשים האלה באחת המ-גירות:

כל האיברים. כשקמתי ואמרתי שרוקא יש איבר אחד שלא מצייט, מצאתי את עצמי, כרגיל, בחוץ. תמיד סידרו לנו את החיים. שמעתי

אלא דבר שהגדולים יחליטו בשבילי. תמיד הם החליטו. בבית-הספר לימדו אותנו לקבל את דבריהם בשקיקה. ביא-ליק היה מעולה, והמוח שלנו שולט על

צריך לעמוד במבחן של להיות בן-אדם. תמיד היה פה לחץ, אבל איכשהו זה היה כזה מסביב, לא משהו שקרוב אלי,

לא רוצה ללכת לשם, לא רוצה להגן על אדמה שאינה שלי, לא רוצה להיות שליח של גמר, אחד המונולטיים האחד-רונים שנתרו עימנו מתקופת-האבן, כפי שיגאל תומרקין כתב פעם.

אינני רוצה להיות חלק מאותם יל-רים חלק מאותו הימור מסוכן על שמי-רת אנושיות למען ארץ-ישראל השמי-נה.

דוריאן גריי כאילו פגע רק בעצמו אגב עירוי אלכוהול אל תוך גרונו, או-לם גם תמונתו נחרשה קמטים. כך גם אנתנו. כל ילד הרוג חרש תלם בזות שלנו כבני-אדם וכיהודים, ואני לא ציי-ני.

ביאליק, הצרצר הלאומי שלנו, כתב פעם ש"ניקמת ילד קטן עוד לא ברא השטן", וטוב שלא ברא, כי אילו זה היה הקור — מצבנו היה חמור מאוד.

אני חושב על 17 השנים שלי בארץ. הארץ שטעמתי מרבשה ומעוקצה. היא נתנה לי הרבה, אפילו את המורה שלי לתנ"ך, שהעיר אותי לצמיחות משיער-רוי, כי טענתי שאלוהים הוא סכיוופרן. חסיתי בחומה של ארץ-פלשת כמי-שך 17 חורפים, הייתי גאה לעמוד בי-מבחן של להיות יהודי. עכשיו אני

"ניקמת דם ילד קטן עוד לא ברא השטן!" (ח"נ ביאליק, צרצרו הלאומי.)

"אברהם, אל תשלח ידך את הנוער!"

אברהם, אל תשלח כלי זינך בזיקפת טירוף לשטוף בזימיתם את קלקיליה וחברון. אל ירוה נחת גדול גנרליך, בהיר-השיער, כבד-הגוף אל תהפוך מעם-הספר לעם-הארץ, עם ההמון.

אברהם, צא מתוך אורגייית המתים כי אד שיכרון נהרות-הדם כבר זורם אצלך בוורידים אברהם, אל תהרוג את איברהים כי סומא אתה, ועל ערש דווי ממנת-יתר של הרוגים.

אברהם, אל תשלח ידך אל הנוער אל נא תרוצץ גולגלתו של בן-דודך האם כבר אינך זוכר, אברהם, האם כבר שכחת, את הרגע שבו ערפה המאכלת את ראשך?

אברהם, אל תשלח ידך אל הנוער אל תרוצץ קת רובך כנגד ראשו השלך אשפות כדורך ושבור את התער אל תיתוב נתיבי גומי את תוך נפשו.

אברהם, אל תשלח ידך אל הילד אל תקריבנו למיזבח שליטיך המתועבים אל תחורר פלסטיק בליבו, פצע הורג, חור בלי גלד השב לו את חייו לפני שהוא ישוב אליך בסייטים.

אברהם, אל תירא מהילדים הם כבר שבוי-ירוגליים ושפוכי-מעיי כן, דפקת אותם כמו שצריך, ממש פוצצת להם ת'פנים אבל איך נראית בבואתך בראי?

● חלום: "כמו יוסי בנאי"

אמת? אני חסיד של יוסי בנאי. יש לי חלום כזה, לעשות מופעים באולמות קטנים, מדי פעם להוציא תקליט.

אני רואה עצמי ממשיך להופיע עד גיל מתקדם, בעזרת-השם.

● סיפור: "אם הגרון שלי ייהרס..."

אני מוציא את עצמי מהרהר — תמיד אני שואל את עצמי — ריבון העולמים, מה יקרה אם הגרון שלי ייהרס? הרי מזה אני חי? זה תמיד חוזר אלי, מעורר בי כהלה. אני לא יודע מה אעשה אם זה יקרה — אולי אהיה אמרגן?

היה בידה זר-פרחים, והיא ניסתה לתת לי אותו. לא נתנו לה, אז היא פרצה את כל המחסומים, קפצה על הבימה, חיב-קה אותי חזק... הקהל מחא לה כף. זו לא שאלה אם אני אוהב את זה. זה ככה, מצב נתון. בבית אני שר-החויץ, ושוש שר-הפנים. היא ממונה על הבית. טוב, אני עד הצהריים בכלל לא מתפקד. נורא מצחיק. השבוע שמעתי את ה-גדולה מסבירה לילדה הקטנה: "תביני, אבא חזר מאוחר מהופעה..."

פרנס, מה אפשר לעשות. בטח שיש תופעות מעצבנות: הטרדות ביצ לפי-נות-בוקר. לפעמים הן מאיימות על אשתי. אם לא תתני לי אותו — לא נשחרר לך את הקו..." יש גם מעריצות שפיות, אבל יש גם לא-נורמליות. תארי לך, יש לי הטרדות ביצ בבוקר — אני מתעורר, הלך לי כל הלילה. למחרת אני ישן עד 2-לפנות-בוקר. בקיץ הופעתי ברמת-גן. היה שם ראש-העיר אורי עמית. פתאום התקר-בה מעריצה. אני אפילו יודע את שמה.

אשתי היא ידידה של כל המעריצות שלי, ובכל שבת עולים אלינו לרגל ומבקשים חתימות, גלויות. כולם מקב-לים יחס. לפני שנולדו לי ילדים, כשהיו פור-נים אלי ילדים — הייתי מתעצבן נורא. עכשיו? מה זה רגישות? אני רואה ילד — מייד עוצר, נתון לו חתימה. יש לנו בבית שני טלפונים: אחד חסוי והשני לכל אלה שמחפשים/ות אותי. קינאה? אשתי יודעת שמהו אני מת-העולם הזה 2683